

vifer imidlertid, at Beviis meget vel kan tilveiebringes, og ved Domstolene finde ofte Domfældelser Sted i saadanne Sager; og det, der er Spørgsmaal om i alle disse Sager, er jo netop det, som jeg har opstillet som Hoved-criterium, nemlig, om der er betalt Penge eller ikke. Det er altsaa Noget, som slet ikke er saa vanskeligt at bevise, og særligt maa jeg gjøre opmærksom paa, at det i disse Dvaksalverfager i Almindelighed vil være fuldkomment saa let at føre Beviis for, at der er taget Betaling, som for at der overhovedet er drevet Dvaksalveri; thi hvorledes føres Beviset i den Slags Sager? Det føres jo ved, at de, som Dvaksalvere have behandlet, afgive deres Forklaringer, og naar saadanne fremkomme fra flere Sider, finder Dvaksalveren i Almindelighed, at det ikke længere kan nytte ham at fragaae det. Naar saadanne Erklæringer ikke kunne erholdes, naar de Paagjældende slet ikke ville sige Noget, saa kan der naturligvis hverken tilveiebringes Beviis for det Ene eller det Andet. Men i det Dieblif saadanne Depositioner fremkomme, vil derved i Almindelighed med det Samme fremkomme Beviis for, at Betaling er erlagt. Derimod er der en stor Forskjel mellem Beviset for dette Factum og Beviset for det andet Factum, som Udvalget vil have skal gjøres til Gjenstand for Straf, nemlig Skades Tilføielse. For begge Dele kan Beviset kun føres igjennem Patienternes Vidnesbyrd; men medens Patienternes Vidnesbyrd om et saa simpelt og klart Factum som det, om der er givet Betaling eller ikke, er af den Slags Ting, som Domstolene ville tage for gylbige og uden videre domme efter, saa er derimod en Patients Vidnesbyrd angaaende det Spørgsmaal, om Dvaksalveren har tilføiet ham Skade eller ikke, og i det Hele taget hans Vidnesbyrd om hans Sygdomstilstand, af den Natur, at Domstolene meget vanskeligt ville kunne bygge derpaa. Jeg er derfor fremdeles af den Mening, at det Forslag, jeg har stillet, er i sig selv ganske principrigtigt, om det end i Virkeligheden, naar det bliver vedtaget, ikke vil gjøre nogen væsentlig Forskjel i den nu bestaaende Tilstand; men, som jeg tillige har udtaalt, er jeg dog af den Formening, at det vil være det Rigtigste ikke at vedtage det isølge et privat Initiativ,

og at det derfor vil være rettest, selv om det allerede Thing foreløbig ved Afstemningen derom, maatte ville give tilkjende, at det foretrak dette Forslag for Udvalgets Fleertals og for Lovudkastet, at man ved Spørgsmaalet om Overgangen til 3die Behandling forkaster det. — Jeg skal endnu kun tilføie, at det glædede mig særdeles af den høitærede Justitsminister at høre en Bekræftelse paa den Opfattelse, som jeg havde af den høitærede Ministers Stilling ligeoverfor denne Sag. Det forekommer mig, at han kun har givet en ny Bekræftelse paa Rigtigheden af, hvad jeg sagde, at, om det end i Formen er et Regjeringsforslag, der her foreligger, saa kan man i Virkeligheden ikke sige, at det er et saadant; det er i Virkeligheden kun en Henstilling, et Spørgsmaal til Landsthinget, og jeg troer, at Landsthinget maa svare anderledes og med langt større Betænkksomhed og Betænelighed paa et saadant, end det kan svare, naar der foreligger et virkeligt Regjeringsforslag.

J. C. Jacobsen: Jeg skal ikke opholde Forsamlingen længe, da Forhandlingen allerede har trukket saa langt ud. — Jeg vil i Anledning af, hvad det 12te kongevalgte Medlem (Fischer) yttrede, idet han temmelig stærkt fremhævede en Sammenligning imellem Oibermændenes Klager og Protestier i sin Tid imod Næringsfriheden og Lægernes Erklæringer nu imod Forandringer i Dvaksalverlovgivningen, for mit Vedkommende sige, at jeg er saa langt fra at være nogen Forsvarer af noget Lægevæsen, at jeg tværtimod i sin Tid har været en af de ivrigste Forkæmpere for Næringsfrihed, og at jeg altsaa maa protestere imod, hvis man skulde ville tiltroe mig nogen som helst Sympathi for Lægevæsen, enten for Lægers eller Andres Vedkommende, fordi jeg udtaler mig imod det foreliggende Lovudkast. Men hvor ivrig en Forkæmper jeg end har været for Næringsfriheden, saa kan det dog derfor aldrig falde mig ind at ville forsvare Friheden til at bebruge, og dette, mine Herrer, vil blive Følgen af en alfor stor Frihed paa det her omhandlede Omraade, af den Frihed, der er foreslaaet i nærværende Lovudkast. Jeg troer, at man gjennem det vilde komme til den